

om samen in elkaars armen te sterven, dat zou mooi zijn. Daarom zit ik nu weer hier. Het was misschien beter om het allemaal af te sluiten, maar dat heb ik dus niet gedaan. Ik kwam hier aan en ik zag meteen dat Chana me een aantal keer gebeld had. Nou ja, ik ben direct naar het ziekenhuis gegaan. Een positief weerzien. In dat stadium zit ik nu vandaag met haar. 'Op de dag dat ik uit Nederland vertrok stond in *de Volkskrant* het interview van Robert Vuijsje drie pagina's groot, iedereen zat dat artikel te lezen toen ik die ochtend incheckte voor mijn vlucht. Zie ze kijken en smoezen: hé, daar heb je die kale aidslijder, die zondige hoerenloper, de smeerlap, eigen schuld. Maar ik heb ook heel veel steunbetuigingen gekregen, via Facebook. Ik kan niet iedereen persoonlijk bedanken voor de vele goed bedoelde opmerkingen.

'Anderzijds kreeg ik natuurlijk ook heel andere, mindere reacties naar aanleiding van dat interview in de *Volkskrant*. Iemand schreef: 'Klashorst wilde toch zo graag buiten het systeem leven, nou, ga dan lekker terug naar Nairobi, of Phnom-Penh en onderga je lot net als die mensen daar. Zonder de Nederlandse of welke medische zorg dan ook.' Ik heb dat nu eigenlijk ook gedaan. Niet bepaald door die opmerking, die las ik hier, maar gewoon omdat ik het reizen niet kan laten en mijn meisje miste. Bovendien had ik het stervenskoud in mijn atelier. 'Ik ben weer aan het systeem ontsnapt. Eigenlijk moest ik ter observatie en behandeling minstens zes maanden in Holland blijven. Na twee weken was ik al weer verdwenen, ik moet wel binnenkort terug voor andere zaken en ook in Bangkok werken, maar om nu hier weer te zijn, is gedeeltelijk een revalidatie en misschien dé grote finale voor mijn verdoemde relatie.

'Zij wil sterven, mij maakt het allemaal geen moer uit.' Lachend: 'Ik ben nog niet klaar met dit verhaal, model, muze, u zegt het maar? Romeo en Julia, sterven in elkaars armen!

'Ik maak honderden foto's, tekeningen en schilderijen van haar, en dat is eigenlijk waar het mij om gaat. Ze is als skelet-vrouw zo prachtig helder te tekenen.

Echt, het gaat mij niet om een seksuele relatie, dat heb ik toch al nauwelijks met haar. 'Me no power,' zegt ze dan. Toch ga ik ermee door. Want ik ben blijkbaar nog niet op haar uitgekeken. Net liep ze weg en zei: 'I hate you and I also love you!' Uit dat ene woordje 'love' haal ik weer kracht. Ze laat me lekker bungelen.

'Ik heb soms ook voorstellingen in mijn hoofd dat ik haar uit het raam gooi, en dat het echt over is. Ik wou dat ze doodging, dat zou dé oplossing zijn voor deze situatie. Mijn bedoeling is om over een paar dagen weg te gaan met haar. Weg uit Phnom-Penh, want hier zitten wij gevangen in haar wereld van de prostitutie. Of dat lukt, blijft de grote vraag, ze verandert namelijk om het uur van gedachten.'

Maar jij ben toch kunstschilder? Wat heb je met die prostitutie te maken?

'DAAR HEB JE DIE KALE AIDS LIJDER, DIE ZONDIGE HOERENLOPER, DE SMEERLAP, EIGEN SCHULD'

'Daarom wil ik Chana nu ook meenemen, weg van hier. Dan is het te doen, uit die wereld. Ik ben nog niet dood, zij ontkent dat wij aids hebben allebei, dus heb ik geen aids en zij dus ook niet!

'Wat wij mannen willen, is een gratis hoer, dat willen alle mannen. Ouderwetse slavernij. Alle mannen willen hun eigen hoer in huis hebben zitten. Ook mijn vader en jouw vader.

'Ik kan haar wel 1000 dollar geven, maar geld heeft totaal geen betekenis voor haar. Gisteravond wilde ze met mij naar Naga World, een groot casino met hotel en bordeel. Daar ontmoet Chana haar vriendinnen, die allemaal de hoer spelen en daar hun geld wegbrengen. Hun werk en gokken ligt allemaal in elkaars verlengde. 's Avonds optutten in de salon en dan op stap naar de eerste club om een 'short time' te doen met een sekstoerist en kijken of dat lukt, een gokje. Dan door naar de volgende nachtclub, kijken of daar wat te vinden is, weer een gokje om te kijken of een rijke Koreaan of Amerikaan feest wil vieren met haar. Als dat niet lukt, of

wel, door naar de volgende club, of even kijken in het casino of daar het geluk haar toelacht, zo werkt dat.

'Binnen een kwartier verspeelde Chana 350 dollar. Geld waarvoor ze vijf dagen met een klant op reis is geweest. Het geld heeft geen betekenis voor haar, het is de spanning, de aandacht, de dingen die ze dan meemaakt. Ze is dol op gokken en spelletjes! Ik ben geen gok meer voor haar. Ik ben een sadistische spelletje. 'Ik heb ook geen betekenis, ik ben in haar ogen een ouwe lul, en ze wil met jonge jongens uitgaan. Allemaal heel normaal. Maar het gaat zeven dagen per week, dag en nacht door. Niet vol te houden! Terwijl ik aan het schilderen ben of wat wil lezen, of ergens met jou wat wil drinken. Het is doodvermoeiend! Daarom ben ik ook weggegaan uit Phnom-Penh. Om me in Bangkok en daarna in Amsterdam echt te kunnen focussen en te schilderen, de opdrachten stromen namelijk wel binnen!'

Heeft dat ook te maken met het feit dat je nu een bekende Nederlander bent met aids? Nog snel een Klashorst-schilderijtje bestellen voordat je straks dood bent?

'Zou kunnen, maar daar ben ik nooit mee bezig. Ik heb de kunstwereld en -handel al lang opgegeven. Ik verkoop vrijwel alles via Facebook. Ik selecteer ook eigenlijk nooit mijn werk, ik schilder en teken stug door, tot de dood erop volgt. Wat er daarna allemaal gebeurt, is niet van belang.' **RV**

NIEUWE REVU ONTMOET PETER KLASHORST

Waar? In kamer 20 van het Phnom-Penh guesthouse, midden in het uitgaansgebied **Hoelang?** De hele avond.

Verder nog iets? Klashorst heeft honger en haalt na een uurtje een pizza. Bij terugkomst zit hij onder de rode lipstick: 'Heerlijk om hier weer te zijn, ik voel me met die aids stukken beter dan zonder, ik kan het iedereen aanraden! Ik ben een propagandist voor aids, je hebt er al genoeg die er tegen zijn. Ik werd net op straat door een stoet omhelsd en vol op de mond gezoend, ik zou wel gek zijn om in het OLVG te gaan zitten, tussen al die aidslijders. Tussen de frisse hiv-positieve meiden voel ik me als een vis in het water.'